

i 1997, så når vi har haft de sidste par dages historier, er det fordi vi har strammet reglerne, og endelig har de lokale levnedsmiddelkontrolenheder taget det alvorligt. Men hvad har de gjort af kødet? Har de beordret det fjernet fra hylderne? Har de været ude for konkret at gå efter, hvorfor der var for høje kimtal, og hvad der nu skal gøres?

Nu vil jeg citere hr. Jørn Jespersen. Jeg har hørt en, synes jeg, kombination af lidt forherligelse og urimelig kritik. Til vistnok hver eneste ordfører har hr. Jørn Jespersen været heroppe og sige: Giv mig eksempler på, at der er uensartethed. Det findes der nu flere eksempler på, vil jeg gerne sige, så det kan vi sagtens levere; det er ikke noget problem. Men en af de ting, vi hvert fald ved, er, at der er stor uensartethed med hensyn til, på hvilken måde man forstår at gøre sig til et medieobjekt som lokal levnedsmiddelkontrolenhed. Her er der meget stor forskel, og det synes jeg er fint nok.

Så spørger hr. Jørn Jespersen også: Jamen hvorfor har man ikke bare givet en hjemmel eller lavet en aftale fra statens side om, at nu skal der offentliggøres kontrolresultater på den og den måde? Hvad er det, hr. Jørn Jespersen her beder om? Hr. Jørn Jespersen beder om, at vi stadig kan have den kommunale indflydelse osv. osv., men det hele skal statsstyres. Jamen så hænger tingene da ikke sammen. Man kan da ikke både ønske, at nu skal der fra statens side dikteres i alle detaljer lige nøjagtig, hvad der skal ske i hver eneste levnedsmiddelkontrolenhed, og samtidig slå til lyd for den decentrale indflydelse. Jeg skal senere vende tilbage til noget vedrørende kontrollen, men først nogle enkelte kommentarer.

Der var nogle generelle kommentarer om, at lovforslaget er spækket med bemyndigelser, og til det er der kun at sige: Ja, det er det. Vi har her i Danmark en levnedsmiddellov, som er blevet til ved, jeg havde nær sagt, knopskydning. Vi har i dag, som jeg sagde før, ni forskellige love, som vi nu skriver sammen til én lov, og alle ni love er bemyndigelseslove, og derfor vil det selvfølgelig være sådan, at når man putter ni bemyndigelseslove ind i én lov, vil det se voldsomt ud.

Men derfor har vi netop også været dybt optaget af at sige: Bemyndigelserne er ikke bare en ladeport, som den til enhver tid siddende minister kan bruge, som han eller hun måtte finde for godt. Tværtimod vil man ved en nøje gennemgang af bemærkningerne se, at vi – så

præcist det overhovedet kan lade sig gøre – netop binder bemyndigelserne op på bemærkningerne og siger, at når vi beder om en bemyndigelse, skal den være inden for disse rammer. Det er sådan, der er tænkt, og jeg vil gerne sige, at alternativet ville være, at Folketinget mere eller mindre til stadighed skulle tage den pågældende lov op til revision.

Fru Mariann Fischer Boel var ud over bemyndigelserne også inde på en entydig og klar mærkning. Det er som talt ud af regeringens redegørelse, og det er helt klart holdninger, vi fuldstændig deler. Jeg var også glad for bemærkningen fra Venstres ordfører om, at nu må der ske noget med hensyn til fremstillingsdatoen. Jeg er fuldstændig enig med fru Mariann Fischer Boel i, at de meget positive signaler, forarbejdningsindustrien sendte af sted i valgkampen om, at nu ville de gøre alt, hvad de kunne for at give forbrugerne så gode oplysninger som overhovedet muligt, skal vi holde forarbejdningsindustrien fast på. Det skal ikke have lov til bare at være noget, der løber af stabelen under en valgkamp. Det skal vi holde dem fast på, og det vil vi fra ministeriets side også tage fat på.

Offentliggørelse af kontrolresultater var fru Mariann Fischer Boel, sådan som jeg oplevede det, nærmest en anelse bekymret over. Jeg vil gerne sige, at for regeringen er offentliggørelse af kontrolresultater en vigtig del af strategien; men det skal ske på en ordentlig måde, som betyder, at det bliver til gavn for forbrugerne. Vi tager jeg ved ikke hvor mange tusinde prøver hvert eneste år, og en kritikløs offentliggørelse af dem ville ikke give bedre kvalitet for nogen overhovedet. Det våben, offentliggørelse af kontrolresultater er, er et så godt og stærkt våben, at det ikke skal misbruges, så det bare bliver til noget, hvor man som forbruger siger: Nå, er der nu igen en række navne. Det er utrolig vigtigt, at det bliver gjort på en kvalificeret måde, som også giver forbrugerne en reel fornemmelse af, hvad det er, vi offentliggør.

Jeg vil sige til fru Lene Espersen og andre, som har været inde på kommunernes miljøproblemer: Ja, vi har klart tilkendegivet, at her er der et problem, som ikke er endeligt afklaret, og derfor skal vi også have en ordentlig diskussion om det. Men jeg står altså op stort set hver eneste morgen og kan læse den dags historie om vore fødevarer, og derfor mener jeg ikke, det er i orden, at vi så siger: Nu kan vi ikke lave noget på fødevarerkontrolområdet, for der er nogle